

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 194 - Juliol-Agost del 1958

Preu: 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 24, 25 i 26 metres des de les 5 i mitja de la tarda a les 12 de la nit.

Per les mateixes ones de 24, 25 i 26 metres emet també tots els dies de 7 a 7 i mitja del matí.

Els dilluns, transmet en català.
CATALANS: ESCOLTEU-LA!

Declaració del C.E. del P.S.U. de Catalunya

Per acabar amb les tortures policiaques i les jurisdiccions especials! Per l'amnistia general!

ELS dies 19 i 20 de juny 47 patriotes detinguts el mes de gener del 1957 han comparegut a Barcelona davant d'un Consell de Guerra, acusats de reorganitzar el P.S.U., de confecció i distribució de propaganda clandestina i d'haver promogut el moviment popular de boicot del transport urbà.

El fiscal demanava penes de 20 anys i un dia, de 8 i de 6 anys, i altres menors. El Tribunal no ha accedit a les peticions fiscals. Els camarades Emilià Fàbregas, Joan Keyer i Josep Bravo han estat condemnats respectivament a 7, 4 i 2 anys de presó; 7 altres processats a un any i 13 a sis mesos i un dia. 24 acusats han estat absolts.

La condemna i el fet mateix d'ésser jutjats per un Consell de Guerra homes i dones que no han comès altre «delicte» que defensar llurs drets de treballadors i de ciutadans constitueix una monstruositat contra la qual s'ha de protestar.

Tanmateix, la important diferència entre les penes demanades i les que ha dictat el Tribunal s'ha de considerar un èxit de la mobilització de l'opinió barcelonina i de tot Espanya, així com de la solidaritat internacional, en favor dels processats. També posa de manifest que l'esperit de resistència a les pressions de la dictadura progressa favorablement en els medis militars.

L'èxit aconseguit ha d'estimular l'acció de les masses obreres i populars, de tots els demòcrates catalans, per tal d'impedir que continuï i s'estengui la repressió política i contra el fet que la dictadura mantingui com a «norma» de la vida jurídica espanyola l'arbitrarietat governamental i policiaqua, les lleis especials i els Consells de Guerra.

Des d'abans mateix de veure's el citat Consell de Guerra contra els processats pel moviment de gener del 1957, ja uns altres 64 detinguts es troben pendents d'un nou Consell de Guerra amb motiu de les vagues del mes de març.

Més de quatre-cents obrers i empleats de totes tendències i opinions foren detinguts a Barcelona a finals de març. La majoria d'ells han estat expulsats de llur treball, condemnats amb llurs famílies al pacte de la fam, per ordre expressa de Governador provincial, el general Acedo Colunga. 64 continuen detinguts a disposició del Jutge Especial, coronel Eymar, el qual es vanta grollerament d'haver torturat i enviat a la mort centenars d'antifranquistes.

La policia s'ha rabejat amb els detinguts, que han estat cruelment apallissats i, a alguns, els ha estat aplicada la tortura dels corrents elèctrics. El camarada Miquel Nuñez, membre del Comitè Executiu

del P.S.U., ha estat penjat per les munyques i colpejat bàrbarament durant dos dies. Quan el dolor el feia estranyar-se, un metge el reanimava amb una injecció per tal de continuar la tortura. Després, abans d'enviar-lo a la presó, romangué 28 dies emmanillat de dia i de nit en els calabossos de «Jefatura».

Tot i que les pròpies lleis del règim estableixen que els detinguts han d'ésser processats o alliberats abans de les 72 hores, ja fa tres mesos que 64 treballadors es troben empresonats sense que cap d'ells hagi pogut nomenar advocat defensor que els assisteixi en els interrogatoris.

El coronel Eymar no vol testimonis. Durant la seva recent estada a Barcelona ha interrogat a set dels 64 detinguts. Ent lloc de traslladar-se a la presó, com es fa habitualment, els ha fet portar a «Jefatura», on un grup d'esbirros ha assistit el coronel tornant a torturar els interrogats, per ordre seva. Els interrogats han quedat rigurosament incomunicats a la presó per a que els familiars no puguin veure les marques de les tortures ni en puguin ésser informats. Els altres segueixen governantius, sense saber a què atènyer-se.

Del mateix coronel Eymar depenen 44 joves obrers i estudiants de Madrid, Saragossa i València, i centenars de treballadors d'Astúries, de Bilbao, San Sebastián i d'altres ciutats i pobles d'Espanya, detinguts per haver participat al moviment de vagues del mes de març o a la preparació de la Jornada de Reconciliació Nacional del 5 de Maig.

El franquisme respon amb el terror als treballadors que demanen un nivell de vida més just i humà per a llurs famílies i a tots els que lluiten per un règim de llibertat. Però ni les tortures ni els Consells de Guerra no podran aturar la protesta irada de les masses obreres i populars ni la puixança ascendent de les forces d'oposició.

La lluita contra el terror governamental, per la normalització de la vida jurídica espanyola i per l'amnistia general per a tots els presos i exiliats polítics, esdevé una de les tasques més apremiants i la que, en el moment present, troba més àmplia comprensió i més unió la voluntat de totes les forces polítiques i socials d'Espanya, des de les de més esquerra a les de més a dreta, que s'oposen a les propagandes governamentals d'odi i d'incitació a la guerra civil.

En el curs d'enguany s'han presentat a les autoritats nombroses peticions d'amnistia i a favor dels empresonats. A les peticions signades per milers d'obers i empleats en les fàbriques i llocs de treball, a les gestions dels familiars dels presos i dels

advocats defensors, s'han unit les veus de nombrosos intel·lectuals, la demanda del Col·legi d'Advocats de Madrid que se suprimeixin les jurisdiccions especials, la petició recent de 50 personalitats catòliques de Madrid, els sermons que alguns capellans, com el rector de Campuzano (Santander), han pronunciat des de la trona. El moviment de solidaritat s'aixampla i creix vigorosament.

A Catalunya, els resultats obtinguts en el recent Consell de Guerra contra els processats de gener del 1957 demostren l'amplària de les gestions dutes a terme des de tots els medis socials i llur eficàcia.

La convergència de les activitats i gestions en favor dels presos per part de les jerarquies eclesiàstiques, de caps militars, de personalitats catòliques i de dreta amb la lluita dels treballadors de les fàbriques i de totes les forces democràtiques, contribuirà poderosament a afermar en tots la idea de reconciliació nacional i a fer possible la transició pacífica que la camarilla franquista voldria desbaratar.

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya crida els treballadors i tot el poble català a mobilitzar-se en favor dels empresonats, a aixamplar les gestions vers tots aquells que, des de llurs punts de vista i amb llurs formes particulars, acceptin de donar als presos i a llurs famílies un suport moral o material.

El més gran esperit de retrobament i de solidaritat catalana ha de presidir totes les activitats en favor dels presos.

Catòlics i comunistes, socialistes, catalanistes i cenetistes, monàrquics i republicans, tota persona de sentiments humanitaris, podem trobar-nos en un ample moviment de solidaritat que aporti el necessari ajut econòmic als presos i a llurs famílies, que recabi la supressió de les jurisdiccions especials i imposi a la policia el respecte dels detinguts.

La culminació d'aquests moviment podria estar orientada vers un objectiu entrançable de les masses populars, la justesa del qual és també reconeguda per la immensa majoria dels que en el 1936-1939 lluitaren en el camp franquista: **l'amnistia general per a tots els presos i exiliats polítics.**

El desenrotllament d'aqueixa àmplia solidaritat facilitaria la superació de recels que encara existeixen, crearia condicions propícies per a la transició pacífica de la dictadura a la democràcia, contribuiria a posar bases sòlides de comprensió i de convivència ciutadanes en un règim de llibertat i de respecte mutu.

30 de juny del 1958.

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Insistent en defensa del presos

Amb el discurs del 17 de maig a les Corts i amb recents declaracions a un redactor del diari parisenc «Le Figaro», el General Franco s'ha permès de dir que a Espanya no hi ha presos polítics. En dir això, Franco insulta grolleraament els que, des del 1939 i d'abans, encara estan en presó per haver defensat la República i els centenars de treballadors que, a cada moviment de protestes obreres i populars, són processats i condemnats per Consells de Guerra.

L'acusació és més greu perquè els presos, insultats i tractats així de comuns, no tenen la possibilitat de defensar-se.

Amb motiu d'aqueixes declaracions, des de Burgos, tres militants obrers, el socialista Eduard Villegas, el comunista Lluís Fernandez i el cenetista Enric Marcos, han escrit al general Franco que ells han estat condemnats a 30 anys de presó per motius **polítics**, motius polítics que consten en la sentència.

Per haver escrit aquesta carta amb termes fermes, però correctes, els tres militants obrers han estat castigats, incomunicats i baixats al calaboc. Protestant d'aquest fet, el dia 3 de juliol tots tres van declarar la vaga de la fam. Els 500 presos del Penal, s'han solidaritzat amb ells i han fet públics una Carta a l'O.N.U. i una crida al poble espanyol.

A Madrid, poc abans, per a protesta del tracte que els era reservat, pitjor que el dels comuns, els joves obrers i estudiants del grup dels 44 detinguts a primers d'enguany, també van mantenir uns dies la vaga de la fam.

Ara, a Barcelona, com a Astúries i Euscadi, els treballadors empresonats amb motiu de les vagues del mes de març, també estan sotmesos a un règim de càstig. Set estan incomunicats a la «Modelo» i el camarada Miquel Nuñez és mantingut a part, separat dels altres encartats en el mateix procés.

Denunciant aqueixes arbitrarietats, els processats per les vagues de març han adreçat una crida a l'opinió espanyola i mundial denunciant les tortures i mals tractes soferts a «Jefatura» i saludant les mostres de solidaritat que estan rebent de la població barcelonina.

Més recentment encara, amb motiu d'anar a Madrid uns representants d'organismes democràtics de la joventut estudiant de diferents països i pel fet d'haver-se relacionat amb ells, diversos estudiants han estat detinguts, entre els quals Moliné, Marvà, Santos, Zayas, Tortellà i altres.

En el període que des de fa alguns anys, més detencions es practiquen per motius polítics, Franco afirma cínicament que a Espanya no hi ha presos polítics, que sols hi ha presos comuns.

Tal com han fet les 50 personalitats catòliques de Madrid i com es fa ja en molts llocs de treball, cal intensificar l'envio a les autoritats de peticions signades a les fàbriques, en el medis intel·lectuals, en els religiosos, etc., demanant que siguin tractats com a polítics els treballadors, intel·lectuals i estudiants detinguts per activitats d'oposició o per lluitar per un millor nivell de vida. I insistint ensembla per què siguin alliberats, i si són processats, que llurs causes passin a la jurisdicció ordinària, acabant amb els Consells de Guerra,

Davant de la campanya del blat

Fa prop de dos anys que es va reunir la VI Assemblea d'Hermandades, precedida d'una sèrie de congressos provincials. En el curs d'aqueixes reunions es posaren de relleu els grans problemes del camp i llurs conseqüències reflexades en un creixent empobriment de la pagesia.

En la VI Assemblea, contrarrestant les maniobres de jerarques i de buròcrates, es van imposar algunes conclusions interessants i positives.

Sobre el cultiu del blat, una de les ponències deia: «...per considerar el blat com el principal cultiu de la nostra agricultura considerem urgent la reconsideració del preu actual, en vistes a la propera collita, tenint en compte l'increment de les despeses de producció...» Algunes veus es van fer sentir a l'Assemblea reclamant que es fixés un preu de 7, de 8 i fins de 9 pessetes quilo per tal d'equilibrar-lo amb el cost de la producció.

El dia 1 de juny del 1957, el Consell de Ministres decretà que «per haver-se incrementat les despeses de cultiu d'aquest cereal i per donar satisfacció a les aspiracions de la gran massa de cultivadors d'aquest producte», el preu que havia de regir per a la campanya del 1956-1957 seria de 4'92 pessetes quilo i establia en principi el de 5 pessetes quilo per a la del 1957-1958. Aquest augment, que representa un 2 per cent comparat amb el preu de la campanya anterior no podia donar satisfacció i menys ara, quan els increments del cost de la producció voregen mitjanes de 15 al 20 per cent.

El desequilibri persisteix i augmenta perquè és una de les formes d'expoliació del camp i de la pagesia, utilitzada per l'Estat i l'oligarquia financera a través dels organismes monopolistes privats i oficials.

Els cultivadors han de lluitar per una millor remuneració amb la venda de llur producte, però també cal orientar-se a lluitar per abaratir el cost de la producció.

La intervenció monopolista de l'Estat, practicada pel Servei Nacional del Blat, fa sentir els seus efectes durant tot el cicle de producció i més tard en el comercial. Es pot dir que aquesta intervenció en tots els ordres, com diuen alguns pagesos, ocasiona més estralls que les plagues o qualsevol calamitat climatològica.

En el període de sembra, comença amb la venda estraperlista a preus que doble el fixat oficialment. Després, en el curs de la producció, amb el recurs de molts pagesos al préstec, pinyoració anticipada de les collites, el Servei Nacional del Blat s'apropia una part important dels possibles beneficis del pagès més necessitat. I després de la collita ve el gran cop de barra amb la insuficiència del preu imposat.

Les perspectives de la present campanya indiquen com el Govern es vol riure dels acords de la VI Assemblea, acords que segueixen damunt de la taula i que els pagesos han d'ésser els primers a exigir-ne el compliment.

Els preus exorbitants dels adobs i fertilitzants, que graven extraordinàriament el cost de producció, els impostos i contribucions que pugen contínuament, obliguen els pagesos a lluitar per un preu re-

munerador del blat i, d'altra banda, contra les càrregues fiscals i per que l'Estat faciliti adobs suficients a un preu moderat, entre altres reivindicacions urgents.

La lluita dels pagesos s'ha de manifestar dintre de les «Hermandades», dels sindicats i cooperatives amb peticions que obliguin a elevar protestes i reclamacions, i fora d'aqueixes organitzacions, sumant-se a l'acció general de l'oposició contra la dictadura feixista i per un règim de llibertat.

parlem-ne

El governador parlaria català si...

AMB motiu del cent-cinquanari de la batàl·la dels Brucs contra la invasió napoleònica, el general Acedo Colunga es permeté algunes floridures en el discurs que hi va pronunciar.

«Si jo fos català —digué— i sabia que tots ho sou i que, a més, tots parleu català: jo, aquest matí, us parlaria català». (Ben entés que tot això ho va dir en castellà).

Caram, senyor general! Sap el Governador que no fa massa anys s'insultava i s'apallissava els catalans pel fet de parlar català? Si que ho sap!

Sap el general que, essent ell Governador, un conferenciant mallorquí va suspendre la seva conferència la nostra ciutat perquè el delegat governatiu li va prohibir de pronunciar-la en català? Sí que ho sap!

Què vol dir, doncs, el seu discurs? Es que per a tenir dret a parlar català cal no saber-lo? O cal ésser Governador de província?

Però, tanmateix, les frases citades, dites amb el to melodramàtic i malsonant del que es presenta amb paraules d'àngel per cobrir fets d'esbirro, se li podran fregar pels nassos, d'ací endavant.

Si un delegat governatiu vol prohibir que es parli català, se li podrà respondre que no es parla per ell, sinó per a gent que l'enten i el vol sentir parlar.

Si el Governador prohibeix noves demandes de publicar una revista o un periòdic en català, se li podrà respondre que es vol editar per als que saben la nostra llengua i els plau llegir-la.

Cal agafar Acedo Colunga al mot:

I saber si els catalans ja tenim dret a ser-ho o bé si és un dret reservat exclusivament per a ell i per a tots aquells que no se'n vulguin servir.

Cal un òrgan coordinador per a la màxima eficàcia de l'oposició

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya planteja en la Declaració del 15 de juny passada una qüestió de gran importància. En ella es diu:

«En les condicions actuals, el P.S.U. considera — i ho posa a la consideració de tots els partits i organitzacions d'oposició de Catalunya — que **LES CONDICIONS POLITIQUES PRESENTS EXIGEIXEN EL PODER DISPOSAR D'UN ÒRGAN CAPAÇ DE COORDINAR L'ACCIÓ DE TOTES LES FORCES CATALANES ANTIFRANQUISTES I QUE FACILITA LA COORDINACIÓ DE L'OPOSICIÓN CATALANA AMB LES FORCES D'OPOSICIÓN DE TOT ESPANYA».**

Aquesta és una exigència del desenrotllament de la lluita de les masses obreres i populars i del creixement de les forces d'oposició.

La Jornada de Reconciliació Nacional ha posat de manifest, al llarg de tot el període de preparació i amb la seva culminació, la combativitat creixent de la classe obrera i de les masses treballadores, i la simpatia i contribució de la intel·lectualitat i d'amplies capes burgeses a les accions contra la dictadura.

El franquisme no ignora el perill i fa grans esforços per a contrarestar l'ascens de l'oposició amb la seva propaganda mentidera i, sobretot, amb onades de terror policíac i judicial, els cops del qual ja no cauen exclusivament contra els comunistes, sinó contra tots els oposants. L'avantatge del franquisme radica en què posseeix el poder d'Estat i, molt particularment, en la dispersió amb què encara actuem les principals forces de l'oposició.

Els resultats obtinguts durant les vagües del mes de març a Barcelona i en la Jornada de Reconciliació Nacional, posen de relleu dues qüestions de gran importància:

Primer, que les masses populars tenen un gran desig d'actuar i que estan disposades a emprendre accions pacífiques de caràcter general. I segon, que tot i aparèixer els comunistes quasi sols al capdavant, sectors importants de tots els partits i de tots els corrents d'opinió hi han participat amb entusiasme. Les masses treballadores i populars, els militants de tots els partits, no comparteixen en general les reserves i els recels anticomunistes que la propaganda franquista i elements de fora d'Espanya han aconseguit introduir en alguns de llurs dirigents.

Si avui les forces d'oposició apareguessin unides i coordinant la nostra acció, l'entusiasme i l'empenta populars adquirien una tal envergadura que el terror franquista s'hi establiria i els sectors més conservadors, encara vacil·lants, es trobarien empenyuts cap al costat de l'oposició.

La camarilla franquista ja no pot amagar la por de veure unir-se l'oposició. El general Acedo Colunga la manifesta quan, amb motiu del cent-cinquantenari dels Brucs, se sent obligat a llançar una filipica contra «la gent insensata que d'una manera també insensata ajuda tots els elements del mal». Amb aquests mots tonitrüants i amenaçadors el Governador de Barcelona expressa la por del règim al desbordament de l'opinió i a la inevitable ensulciada del règim.

L'interès particular de la situació que s'està creant a Espanya estriba precisament en què l'ensulciada del règim, privat de tota base de sustentament, es pot produir pacíficament, sota la pressió de l'opinió nacional, neutralitzant l'exèrcit i les forces de repressió.

La situació ha madurat molt en quant a les condicions objectives; és a dir, en quant a la voluntat d'acció de les masses populars i en quant al desconcert que impera en els medis sostenidors del règim. Un sector important de les forces conservadores, després de bregar reiteradament per una restauració monàrquica i de desenganyar-se de Franco, abandonen el sosteniment incondicional del règim i adopten actituds ambigües entre el règim i l'oposició. No es pot dir que se sumen a l'oposició per a combatre el règim, però en certa mesura frenen els cops del règim contra l'oposició.

Com fer que aquesta situació avanci més de pressa? Es aquesta la qüestió que posa de ple el problema de la coordinació de les forces d'oposició o, almenys, de les més decidides a acabar amb el franquisme i a establir un règim de llibertat per a tot el poble.

En l'editorial d'«Endavant» de maig-juny, el Moviment Socialista de Catalunya preconitza el no deixar de banda «l'acció de contactes i relacions». És evident que els contactes i relacions establerts entre les forces antifranquistes han jugat un paper important en l'acreciment de l'oposició i de la combativitat de les masses populars. Aquests contactes i relacions són imprescindibles. A ells es deu en gran part el clima de més confiança que ha permès a tots de dedicar-se més plenament a la lluita contra l'enemic comú.

La millor manera de mantenir i consolidar aqueixos contactes, emperó, és el donar un pas més en la línia que els esdeveniments exigeixen. Cal trobar una for-

ma de fer-los encara més sistemàtics i eficients.

Si examinem l'ocorregut durant els moviments vaguístic i durant la preparació del 5 de maig, veurem que els contactes permeten de concertar-se sobre una orientació general i, fins i tot, recolzar-se mútuament abans de produir-se cap acció, quan el temps encara no és un factor de primera importància. Però, quan l'acció ha començat i el factor temps pot ésser decisiu, el mètode de simples contactes és insuficient per a mantenir la convergència de l'actuació i per a evitar que cadascun actuï de la manera que entén més convenient.

Les dificultats de la lluita clandestina apesanteixen els moviments i obstaculitzen el trobar-se. Cadascuna de les forces interpreta la situació a la seva faiso i pren les mesures que considera més pertinents. Un òrgan de coordinació permetria no solament de concertar-se vers una perspectiva determinada, sinó també el restar amb contacte durant l'acció i contrastar les opinions. Això, àdhuc sense mitjançar cap acord concret ni obligació, permetria tanmateix de mantenir la màxima coincidència de criteris i de donar major eficàcia a l'acció comú.

L'existència d'un òrgan de coordinació augmentaria encara més la confiança de les masses i l'acció mancomunada seria un gran estímul per a la mobilització de les més amples capes de la població vers les grans accions decisives contra la dictadura per millors condicions de vida i per les llibertats democràtiques.

Importància de la propaganda

El general Franco, en el discurs pronunciat a les Corts el 17 de maig darrer, va fer una llarga referència a la propaganda feta per l'oposició amb motiu de la Jornada de Reconciliació Nacional.

Ben segur, Franco s'hi ha referit per a calumniar l'oposició amb la coneguda cançó del complot des de l'estranger. Ell, que ha despilfarrat milions de l'Estat en barroera contrapropaganda i ha empastifat els carrers amb muntanyes de fulles tirades per avions, vol cridar l'atenció contra el que la propaganda hagi costat a l'oposició.

Però milers i desenes de milers d'espanyols coneixen perfectament el tresor immens amb què compta l'oposició per a les seves activitats.

Mentre les seves fulles quedaven amuntegades per terra i anaven l'endemà al carro d'escombreries, els petits paperets cridant a realitzar la Jornada de Reconciliació Nacional eren acollits per les masses obrers i populars amb intensa emoció. Repentant el perill, els ciutadans les feren córrer de mà en mà, cada fulla valent així per cent i per mil. I mentre corrien, les fulles de l'oposició augmentaven en quantitat, reproduïdes ací a màquina, aquí a multicopista i més enllà fins i tot a impremta.

Quants repartidors no han invertit per pròpia iniciativa unes pessetes per a dur fulles a pobles veïns o bé, com ho han fet nombrosos exiliats, han enviat fulles per correu pagant el corresponent franqueig.

Milers i milers d'espanyols, per pessetes i per cèntims, fan possible modestes edicions de fulles, que després es van reproduint en cadena. Aquest és el gran tresor amb què compta l'oposició. És el gran esperit d'abnegació i de sacrifici dels treballadors i de les masses populars.

Gràcies a aqueix tresor, la propaganda amb motiu de la Jornada de Reconciliació Nacional ha tingut un volum i una extensió que encara no s'havia aconseguit mai sota el franquisme.

I amb tot, quants i quants patriotes aïllats i grups organitzats demanaven propaganda en majors quantitats, que no se'ls ha pogut servir. I en quantes noves localitats, on s'ha rebut propaganda per primera vegada des de fa vint anys, nous nuclis actius reclamen que se'ls en envii regularment en endavant.

Intensificar la propaganda en quantitat i varietat és una de les grans tasques de l'oposició, a la qual els comunistes hem de dedicar una atenció particular, tant pel que fa a la qualitat i al repartiment, com als mitjans econòmics indispensables per a la seva confecció.

La lluita general pel salari mínim vital i mòbil

EN el darrer discurs pronunciat de-
vant de l'assemblea figurativa que
porta el nom pompós de Corts, el
dictador ha fet clara al·lusió a la situa-
ció que travessen els treballadors i a
llurs accions per un augment general
de salaris. Es segurament aquesta la
primera vegada que el general Franco,
empenyut per les realitats concretes del
país, per les grans accions combatives
de reivindicació de la classe obrera i
dels treballadors, s'ha vist obligat a
referir-se, encara que hagi estat de
passada i sota la faramalla de menti-
dera demagògia amb la que són sargits
els seus discursos, a aquesta qüestió
crucial no sols per als treballadors sinó
pel conjunt de la vida econòmica del
país.

De fet podríem dir que això consti-
tueix la oficialització de la importàn-
cia social i política que ha adquirit en
l'àmbit general del país la lluita dels
treballadors per a fer triomfar llurs rei-
vindicacions econòmiques.

Quina és la situació? En aquesta
darrera època la classe obrera ha rea-
litzat multitud d'accions reivindicatives
en el pla local o de ram, però, ende-
més, ha portat a terme lluites molt
més importants en l'àmbit regional. En
allò que fa referència a Catalunya llur
volum, llur empena, llur persistència,
constitueixen la principal preocupació
del governador. Aquestes accions han
estat força sovint victorioses i els tre-
balladors han assolit arrencar millores
substancials no sols als patrons i di-
reccions d'empresa, sinó a les pròpies
autoritats, al govern. I si bé és prou
sabut que la nefasta política econòmica
del règim —que no vol fer res que
limiti els beneficis exorbitants del gran
capitalisme— promou continuament la
puja del cost de la vida, i absorbeix rà-
pidament les millores de salaris, els tre-
balladors però, saben que llur inacció
suposaria lliurar-se lligats de peus i
mans a la voracitat de llurs explota-
dors, deixar el camí lliure a una polí-
tica que no té altre fonament que el
de explotar-los fins allà on sigui possi-
ble...

Conscients d'aquesta realitat, enfor-
tits per les experiències de tot tipus
adquirides en el transcurs d'aquest con-
junt d'accions, enfortits sobretot per la
convicció adquirida de que l'acció rei-
vindicativa és possible, necessària, pro-
fiosa, els treballadors, després d'aques-
ta darrera etapa rica en resultats, es
disposen a recomençar amb amplitud i
energies creixents llurs accions. La clas-
se obrera, en el curs d'aquesta acció a
recomençar que haurà de prendre for-
mes i graus diversos, no es deixarà
enlluernar per la llei de «convenis col-
lectius» i centrarà el seu moviment en
l'acció convergent i general per un sa-
lari mínim vital i mòbil, preuada con-
questa que podra assegurar-li bases
reals per a un millorament apreciable
de la seva situació. Parlant d'aquesta
lluita dels treballadors catalans, la
darrera Declaració del Comitè Executiu
dels nostre Partit assenyalava encerta-
dament: «La llei de «convenis collec-
tius» no ha de desviar els treballadors

de la lluita pel salari mínim vital amb
escala mòbil per una jornada de vuit
hores, que és la principal reivindica-
ció econòmica de la classe obrera i la
que uneix més fortament els interessos
i l'acció comú dels treballadors de tot
Espanya.»

Dues idees motrius han de contribuir
decisivament a fer que aquestes accions
es vagin desplegant en ordre creixent
a partir d'aquest moment actual de
dura repressió: la unitat més amplia,
d'un costat; l'aprofitament de les pos-
sibilitats legals, combinades, quan cal-
gui i sigui possible, amb les extrale-
gals, de l'altre. Cal insistir en un as-
pecte fonamental: Aquestes dues idees
motrius —unitat i formes combinades
d'acció— són estretament interdepen-
dents. Les formes legals d'acció faci-
liten, fan possible en gran mesura, la
mobilització de les més extenses mas-
se de treballadors ja sigui en el quadre
local d'una empresa o en el més am-
pli d'un ram determinat; les preparen
i armen per a altres accions més im-
portants, es a dir faciliten i forjen la
unitat en l'acció. Inversament, la uni-
tat així facilitada i constituïda és ne-
cessària per a totes les accions, grans i
petites, en són la penyora de llur re-
sultat victoriós; unitat no sols necessà-
ria per a les gran accions de la classe
obrero, sinó també per a les que poden
semblar d'un menor abast, però no
menys decisives, com són les que es
desenvolupen en el quadre de les con-
dicions legals o en pugna per a que
aquesta legalitat sigui respectada o ei-
xamplada.

En aquesta nova etapa en la que
entra l'acció reivindicativa dels treba-
lladors catalans, una apreciació justa de
la compenetració que ha d'existir en-
tre aquestes dues grans idees motrius,
i de la forma de saber-les lligar entre
si de manera dúctil i ferma alhora,
serà una garantia efectiva de que la
lluita general per un salari mínim vital
i mòbil s'endegarà cap a resultats po-
sitius.

UNA VICTORIA DELS CARREGADORS DE CARBO

A Figols, els obrers que carreguen
el carbó a l'estació acaben d'obtenir
un èxit important.

Fa un temps que havien reclamat un
augment substancial dels salaris, el
qual els havia estat denegat. Llavors
van posar tots a disminuir el ritme dels
carregaments i, ensems, es va negar a
fer hores extraordinàries, per a expres-
sar llur descontentament i llur protes-
ta.

Després de discutir amb la Direcció
i d'aguantar diverses amenaces i coac-
cions, al cap de 25 dies de treball lent
i de negar-se a fer hores extraordinà-
ries, la Direcció ha hagut de cedir i els
ha acordat un augment de salaris i
primes, que els representa un millora-
ment de 30 pessetes diàries.

Corresponsal

Noves informacions

EL 5 DE MAIG A SABADELL

UNS dies abans del 5 de maig les
fulles corrien de mà en mà per
tota la ciutat de Sabadell. N'hi
haviem d'impreses, a multicopista i a
màquina.

Els comentaris es van generalitzar
de pressa, uns dubtant, altres afirmant
que calia prendre part al moviment,
manifestant la protesta sabadellenca
contra la política del franquisme.

El dilluns, dia 5, de bon matí, un
desplegament de policia i guàrdia civil
més nombrós que el dissabte i diumen-
ge va intentar impressionar els treballa-
dors de Sabadell. Però fou inútil. A
punta de dia, amb les primeres colles
d'obers va començar el boicot del
transport urbà. Adhuc els nombrosos
treballadors que tenen bicicleta o moto,
aquest dia les van deixar a casa, com
els havien invitat a fer-ho les fulles
cridant a realitzar la Jornada de Re-
conciliació Nacional. Els autobusos que
esperen cada dia a l'estació l'arribada
de treballadors forans també van haver
de fer el trajecte completament buits.
A la tarda, l'ús del transport va repre-
ndre parcialment, però la majoria el van
mantenir tot el dia.

Els obrers de la construcció van rea-
litzar un atur quasi general i l'endemà
quatre obrers foren detinguts i deixats
després. A les fàbriques tèxtils es va
produir una certa fluctuació. En bon
nombre d'elles es va començar més tard
i a ritme lent i, en algunes, els obrers
van celebrar la Jornada de Reconcilia-
ció Nacional negant-se a fer hores ex-
traordinàries.

En general, les dones van complir les
indicacions donades de comprar el dis-
sabte i diumenge. El dilluns les tendes
van obrir més tard que de costum i
romangueren tot el dia quasi sense com-
pradors. La Plaça del Mercat estava de-
serta. Moltes famílies van guardar els
fills a casa, no enviant-los a l'escola.

L'endemà, dia 6, el peròdic local
«Sabadell», volent negar que a Sabadell
hagués passat res, de fet demostra el
contrari en escriure que no van mancar
«desaprensius que es prestessin a fer el
joc, propalant rumors, incitant a l'ad-
quisició desmesurada d'articles de con-
sum, especialment de pa, engany en el
qual caigueren no pocs incautes que
s'apressaren a emmagatzemar «matè-

Accions i victòries

VUIT DETINGUTS PER AJUDAR ELS PRESOS SON ALLIBERATS

El dia 25 de juny foren detinguts a
Berga vuit ciutadans acusats de recollir
donatius entre la població amb el fi
d'ajudar els presos d'Astúries i de Bar-
celona, els represaliats llurs famílies.

Aquestes detencions causaren una
gran impressió entre tota la població
tant pel fet dels motius d'acusació, que
són intolerables, com per la personali-
tat dels detinguts, entre els quals fi-
guren el President d'Acció Catòlica de
la localitat i un capellà.

La població bergadana ha fet sentir
la impressió causada per aqueixes de-
tencions i les autoritats s'han trobat
obligades a alliberar-los a primers de
juliol, si bé han estat condemnats a
pagar 2.000 pessetes de multa.

L'opinió bergadana segueix protes-

ria primera» pel
l més endavant
veritat és que n'
el «bulo» anu-
per a no perdre

A LA VALL D'ALBARDÀ DE SEGUR

Els treballadors
liques de la Vall
rar en vaga tot
daritzant-se amb
ciliació Nacional
tinguda per 500
la «Companyia
Motrius» i per
obres de la com-
obers de la Fab-
Pobla de Segur

Malgrat les con-
i la presència de
treballadors es
l'obra o a la Te-
les Empresec
més remei que
la represa del

LA JORNADA

Des de que es
de Reconciliació
taris es van comen-
manera favorable
gesa de Puigvert
altres a prepara-

El dia 5 de maig
gesos no van ser
dia i molts almor-
del migdia en que
haviem acudit

Per la tarda
de gent, tot man-
fet amb estrany
tisfacció. Sembla
haguéssim atre-

Els càcics de les
biosos, es van con-
temerosos de ser
per la contraprop-
presentava la
d'insurrecció.

No cal dir que
haver cap:
està ben comen-
cal acabar amb
fer tots els esta-
seguir-ho d'una

tant del fet que
mana i d'acord
tians, com és
timés de la real-
imperant, pug-
demnada.

Més que
lloable tasca
empresonats o
mílies.

ELS OBERS

A FAVOR DELS

En ocasió
presa «L'amp-
rir una festa
una excursió

En un dels
estava reunint

sobre la Jornada de reconciliació nacional

L'endemà, en veure que no havia passat res, els citats cacics ja es van tornar a animar i, fins i tot, s'han permès de llençar algunes amenaces, però són els menys. En bona part, al contrari, han comprovat que el poble no cerca venjances i també es manifesten favorables a que es produeixin canvis, si es poden aconseguir pacíficament.

Corresponsal

A GIRONA

Els dies abans de la Jornada, a tot Girona es parlava de l'acció que es preparava per al 5 de maig. Les fulles en català i en castellà corrien per totes les mans.

Les dones, en un moviment general, van fer provisions el dissabte i el diumenge. Els forns van haver de fer pastades extraordinàries. El dilluns, les tendes i comerços estigueren gairebé buids.

A la fàbrica Grober es va fer una gran distribució de fulles cridant a parar el dilluns, dia 5. Els obrers es mostren molt favorables a la idea i als objectius de la Jornada.

Però la Direcció de la fàbrica, junt amb policies, van començar a cridar els enllaços sindicals i nombrosos obrers, preguntant si havien vist fulles de la

Jornada. Els obrers responien que, «fulles», n'hi havia per tot arreu. La Direcció i la policia els van amenaçar un per un, que si el dilluns no es treballava, podria passar com a Barcelona, que tancarien la fàbrica i quedarien tots despedits. La policia hi afegia amenaces d'empresonament i de Consells de Guerra.

Les amenaces i, sobretot, la manca d'experiència, van impedir que es prenguessin mesures adequades per a assegurar la realització de la Jornada, com ho desitjaven un gran nombre d'obers. De totes maneres, es pot considerar que el dilluns es va treballar lentament i que s'han creat condicions que tindran gran importància per a accions futures.

Corresponsal

A L'ALT LLOBREGAT

En una fàbrica de Berga, un repartiment de fulles cridant a realitzar la Jornada de Reconciliació Nacional, va crear una gran efervescència entre els treballadors, homes i dones. Tots es manifestaven favorables a participar-hi, però mancà un nucli suficientment preparat per a prendre la responsabilitat de cridar a l'acció i de determinar en què hauria de consistir.

Uns dies abans, a la porta de la fàbrica aparegué gravada en la fusta amb

un ganivet queixa consigna: «**Reconciliació Nacional. Obrers, visca el 5 de maig!**»

La Direcció va cridar una dona, que cregueren autora de la inscripció, i la van amenaçar amb acomiadar-la i amb dur-la a la presó, perquè feia propaganda comunista i ells (la Direcció) tenien ordres de denunciar els agitadors.

L'obrero no es va deixar intimidar i, tot i negar que fos comunista i autora de la inscripció, va replicar nogensmenys que ella vol la pau i la llibertat.

Els obrers i obreres estaven pendents del que li pogués passar, disposats a solidaritzar-se amb ella. Però la Direcció no va insistir i l'obrero va tornar al treball.

D'altra banda, el dia 5 de maig, els miners de Bagà, concentrats a la Plaça d'Espanya per a prendre els camions que els porten a la mina, van decidir de no pujar als camions i fer vaga per a participar a la Jornada de Reconciliació Nacional. Però mentre aquesta decisió anava quallant va arribar la guàrdia civil i, amb amenaces, els va obligar a pujar als camions.

Segurament, en altres ocasions, estarem en millors condicions, valent-nos d'aqueixes experiències.

Corresponsal

Mentre es persegueix els treballadors que demanen augment de salaris les grans empreses fan escandalosos beneficis

FRANCO i Acedo Colunga han desfermat la persecució contra els treballadors de Catalunya, que el passat mes de març es van declarar en vaga per un augment de salaris i amb solidaritat amb els miners asturians. A Astúries i Euscadi uns altres Governadors persegueixen també els obrers.

Mentre els treballadors són perseguïts, les grans empreses realitzen cada any beneficis més importants i escandalosos, que són un veritable repte a les necessitats més vitals dels obrers, empleats i altres treballadors, a la fam de llurs famílies.

Per què Franco es nega tan rotundament a augmentar els salaris quan àdhuc les estadístiques oficials reconeixen que el cost de la vida s'ha apujat després de novembre del 1956 en

més d'un 30 per cent?

La resposta la donen els beneficis de les grans empreses: La Telefónica ha augmentat els beneficis del 1957 en 84 milions més que els del 1956. La «SEAT» de Barcelona els ha augmentat en 95 milions. Mines del Rif en 127 milions. Forces Elèctriques de Catalunya en 166 milions comparativament amb els del 1955. Aquestes quatre Empreses juntes han registrat en 1957 un benefici declarat de 1,632 milions de pessetes.

Heus ací el per què Franco es nega a augmentar els salaris dels treballadors, el per què Acedo Colunga va desfermar la violenta repressió del mes de març, el per què el Coronel Eymar ha estat nomenat jutge especial amb jurisdicció a tot el país. Es vol aterroritzar els treballadors per a subjugarlos i fer-los acceptar la misèria.

Unes quantes famílies que formen la camarilla franquista han d'extreure més grans beneficis anuals de la suor dels treballadors. Per a que aqueixes famílies, els March i Villalonga, els Marçet, començant pels Franco i Villaverde, puguin gaudir de més milions de pessetes, milions de treballadors de tot Espanya han de guanyar salaris baixos i llurs famílies passar per les més calamitoses privacions.

Les famílies de la camarilla franquista no solament es reparteixen els fabulosos beneficis de les citades Empreses, més també d'altres Empreses locals, que en una altra escala segueixen tanmateix un ritme ascendent de llurs beneficis.

La Societat d'Aigües de Barcelona i la Companyia del Gas, juntes, han fet en 1957 uns beneficis superiors en 16 milions als del 1956. Les fàbriques de ciment «Asland» i «Sansón» en 18 milions. Foment d'Obres i Construccions els ha augmentat en 6 milions. Auto-

Electricitat en 5 milions. Aqueixes sis empreses, juntes, han passat llurs beneficis declarats de 150 milions de pessetes en 1956 a més de 201 milions en 1957.

I com els d'aqueixes Empreses, també són encara més considerables els beneficis de «La Maquinista» i de «Ca'n Girona», de «La Seda» i de «L'Espanya Industrial», i altres.

Es per a que les grans Empreses capitalistes puguin anar augmentant tranquil·lament llurs beneficis que més de 400 treballadors de Barcelona foren detinguts i torturats el passat mes de març i que uns 60 continuen empresonats, pendents d'un procés i de la jurisdicció militar. Es per això que centenars d'obers, molts d'ells enllaços sindicals, han estat acomiadats de la feina i, alguns, dels pisos on s'estatjaven.

Quan el Governador parla d'«ordre», es refereix al que imposa el franquisme prohibint als obrers de protestar contra l'explotació escandalosa que se'ls fa patir.

La injustícia és tan flagrant que, fins i tots elements que es beneficien d'aquesta situació temen que la corda es trenqui de tant tibar. Algunes jerarquies eclesiàstiques es fan ressò d'aqueix estat d'ànim i de tant en tant es pronuncien contra la injustícia i reclamen que sigui minorat aqueix contrast. Però, és evident que la injustícia no es corregeix amb bones intencions i que els treballadors no tenen altra arma més eficaç que llur pròpia acció.

La repressió pot ésser desbordada com altres vegades ho ha estat i es pot obligar el Govern a decretar un augment general dels salaris.

Els grandiosos beneficis de les grans Empreses demostren que els salaris es poden augmentar.

Corresponsal

obreras

Direcció li va adreçar unes paraules sobre el sentit que donaven a aquell acte i, després, va demanar si hi havia algú que volgués parlar.

Un obrer es va aixecar demanant que s'acordessin tres minuts de silenci recordant els companys de l'Empresa que «tan injustament estan empresonats». Un cop passats els tres minuts de silenci, un altre obrer va cantar una canço, dedicant-la «als tres obrers de la fàbrica que estan en presó».

A continuació es va organitzar una col·lecta que va reunir una bona quantitat de queviures, que l'endemà foren enviats als companys empresonats.

D'aquesta manera, en l'esmentada festa es va fer patent l'esperit de solidaritat proletària dels treballadors de «Làmpares Z».

Inquietuts i preocupacions que cal esclarir

EN la mesura que la lluita avança, que el règim s'afebleix i que l'oposició es reforça, augmenta el nombre d'elements actius, els quals, deixant-se cremar per la impaciència, voldrien que tot anés més de pressa. Llurs plantejaments troben a vegades ressò en certs nuclis que miren les coses massa subjectivament.

Voler que les coses vagin més de pressa és un afany que nosaltres compartim. Ben atès pot ésser un sentiment mobilitzador, un bon antídoto contra la passivitat i el pessimisme. Però la impaciència no ha de dur al nerviosisme i a deixar de mirar les coses tal com són.

Si hom guaita el que està passant des del 1956 ençà, allò que sobressurt és el gran creixement de l'oposició, manifestat a través de les accions de la classe obrera i de les masses populars.

En dos anys, a Catalunya hem vist produir-se dues grans accions de masses. Una, el gener del 1957 amb el formidable moviment d'onze dies de boicot del transport urbà. L'altra, la poderosa vaga del mes de març posant en moviment desenes de milers d'obrers i empleats de la metal·lúrgia, del tèxtil, dels productes químics i serveis públics i dels treballadors del Port, abarçant a Barcelonà, Badalona, Hospitalet, Cornellà i altres localitats dels voltants de la capital. Gairebé totes les grans empreses van ésser sacudides per la força del moviment.

Seria erroni creure, com s'hi entesten alguns, que aqueixos moviments han sorgit un bon dia, com una casualitat. Aquests moviments poderosos són el fruit d'un treball pacient però constant, traduït en petites accions, peticions ací, reclamacions aquí, protestes allí. A poc a poc, aqueixes petites accions han acumulat descontent, han predisposat les masses a l'acció, han omplert el got i l'han preparat per a desbordar.

Aquest és un procés que recomença cada vegada després d'una gran acció. Mirat superficialment, sembla que tot torna el mateix lloc, però no és així. El procés torna a començar, però no en el mateix pla, sinó en un pla més elevat. A cada gran acció les masses arrenquen amb més experiència, amb una consciència més elevada, amb més combativitat i més unides. Cada vegada l'acció eleva nous militants, nous organitzadors i dirigents. El procés de maduració per a noves grans accions necessita menys de temps i guanya en amplitud i intensitat.

Si guaitem el conjunt espanyol, veiem com les vagues d'Astúries i Lleó, es van estendre ràpidament a Euscadi, a Catalunya, a Navarra i a València. Van posar en acció un nombre considerable d'obrers, com no s'havia aconseguit anteriorment en una acció moguda per un mateix impuls.

L'amplària amb que s'ha realitzat la Jornada de Reconciliació Nacional, posant en moviment a Madrid, a grans ciutats de tot Espanya i a importants poblacions del camp, no es pot separar del moviment vaguístic del mes de març. Tot forma un conjunt que mostra l'enorme puixança de l'oposició, amb la classe obrera al seu capdavant.

En front de tot això, el règim dictatorial oposa una voluntat tenaç de no deixar-se ensorrar i recorre a una major intensitat del terror, a una campanya de contrapropaganda tonitruant d'incitació a la guerra civil. Però allò que més destaca de la Jornada de Reconciliació Nacional és que el règim ha estat aculat per primera vegada a la defensiva en front de l'escòmesa de l'oposició.

Els mitjans posats en pràctica per l'Estat franquista: forces armades, premsa,

ràdio i milions de fulles, demostren que es troba extremament afeblit. Se l'ha obligat a reconèixer com a justa la consigna de «reconciliació nacional» de l'oposició i adhuc ha tractat de fer-la seva. Aquesta gran victòria ideològica de l'oposició repercuteix aguditzant les contradiccions i el desconcert entre les poques forces que encara sostenen el règim i en sacudeix els fonaments.

La intensificació del terror causa grans sofrències a la classe obrera i al poble. Amb tot, en les condicions actuals, el terror no aóna al règim cap avantatge sòlid. De moment, la duresa dels cops frena l'acció de la classe obrera, l'obliga a replegar-se per a poder-se reorganitzar. Però el sentiment de solidaritat proletària genera nova combativitat en les masses, sobretot en un període d'ascens general del moviment d'oposició.

D'altra banda, en període de franca devallada del règim, l'acció per l'alliberament dels empresonats, contra les tortures policiaques, contra les jurisdiccions especials i per l'amnistia general, mobilitzen àmpliament sectors i elements que abans era impossible de fer actuar, fins i tot, alguns que encara estan incrustats en el règim.

La realitat, analitzada ben objectivament, demostra els grans progressos de les forces d'oposició en quant a potència. Allò que encara no s'ha assolit i cal aconseguir, és que la força de l'oposició no es dispersi en diverses direccions, que se centri en uns objectius essencials, capaços d'atreure i aglutinar l'acció de tots en una mateixa direcció.

La impaciència, que a tots mossega o neguiteja, no ha de portar a buscar «solucions» aïllades que encara dispersarien més l'oposició, sinó a persistir, afinant-la, en l'orientació que ja ha demostrat la seva gran eficàcia, fent-nos avançar pel camí de la unió d'acció i que ja ha assestat al franquisme amb cops molt durs.

Algunes forces socials, la burgesia no monopolista i més particularment la catalana, no acaben de sumar-se a l'oposició d'una manera decidida —diuen alguns amics—, la qual cosa els fa dubtar de la possibilitat d'aliar-la amb la classe obrera. És cert que la burgesia catalana no monopolista està encara vacil·lant, però és cert només en part i no seria just que aqueixa constatació es fes servir per a eudir la responsabilitat, o part de responsabilitat, que té cadascun.

Les forces socials es mouen orientades

per nuclis polítics, que sorgeixen d'elles, en els quals se senten representades i hi tenen confiança.

Si les grans accions contra el franquisme apareixen encapçalades a Catalunya pel Partit Socialista Unitat i, en el conjunt espanyol, pel Partit Comunista d'Espanya, són, és gairebé natural que les capes no monopolistes de la burgesia no acabin de decidir-se a entrar en acció. Les veu amb simpatia, les recolza, com està ben demostrat per una sèrie de fets, però no s'hi il·lencen més plenament perquè no veuen els seus representants, no comprenen llur paper.

El Partit Comunista d'Espanya i el P.S.U., partits de la classe obrera, propugnem l'aliança de totes les forces democràtiques i progressives, des de la classe obrera a la burgesia no monopolista contra la dictadura, amb una llarga perspectiva de mantenir aquesta aliança també posteriorment. Però la burgesia no monopolista no pot entendre aquesta aliança sense la presència dels seus homes, dels seus nuclis i partits, expressant-la políticament.

Avui existeixen a Catalunya, potser massa embrionàriament encara, aqueixos Partits. Ells tenen una gran responsabilitat en el fet que la petita i mitjana burgesia catalana es contenti amb manifestar simpatia per les accions antifranquistes, però sense decidir-se a sumar-s'hi en tant que classe. I de retruc, aqueixos partits es condemnen a no passar de nuclis perquè no podran créixer mentre les citades capes de la burgesia no es posin més en moviment.

La solució no està en queixar-se de la manca d'activitat de la burgesia catalana, sinó en dotar-la de veritables dirigents polítics, que es posin al capdavant del moviment, cosa impossible mentre no acceptin de marxar junts, públicament i resolutament, amb els comunistes. Aquesta és la clau del problema plantejat.

Si la burgesia no monopolista, veu alçar-se al capdavant del moviment d'oposició, junt amb el P.S.U., els nuclis polítics que l'encarnen i la poden representar la seva activitat s'acrerà i es posarà en moviment en les pròximes grans accions.

La simpatia que està demostrant en cadascuna de les accions passades és una prova que, en el seu conjunt, és molt reticent que certs dirigents de la seva classe a l'aliança amb la classe obrera amb el P.S.U.

La solidaritat amb els enllaços sindicals represaliats

L'operació d'intimidació a la qual es lliurà darrerament Acedo Colunga procedint a nombroses destitucions de vocals socials i enllaços sindicals i a la detenció de molts d'entre ells —a més de seixanta ateny el nombre dels que foren detinguts— ha estat una prova més de la veritable natura del règim i de l'inqualificable arbitrarietat que distingeix l'acció de les autoritats.

Aquestes destitucions i detencions adquireixen un caràcter encara més cínic si recordem, només fa uns mesos, la campanya que els jerarques sindicals, orquestrats per la premsa, varen llançar entorn de les eleccions en que aquells foren designats. Tals discursos regalimaven d'afirmacions grandiloquents sobre el gran paper que els enllaços tenien de jugar en els tallers i empreses, sobre llurs drets representatius, sobre llur obligació, d'ésser els millors en defensa de llurs companys de treball, etc. etc. Una vegada més, els treballadors han pogut donar-se compte de quina és la realitat que s'amaga dar-

dera la façana de les pomposes declaracions oficials.

El seguit d'arbitrarietats comeses pel governador amb aquestes destitucions i detencions ha posat a nu, entre els treballadors, la demagògia desvergonyida de la política sindical del règim. Són una prova de que el respecte de la legalitat sindical del règim exigeix la presència i l'acció resolutiva del conjunt dels treballadors.

El gran moviment de descontent amb que foren acollides a fàbriques i tallers aquestes mesures s'està transformant en una gran acció de solidaritat i de protesta per tal d'imposar l'alliberament dels treballadors injustament detinguts i la reposició dels destituïts en els llocs als quals els portà la confiança dels seus companys.

Fer triomfar aquest moviment no significa solament un acte de solidaritat obrera, vol dir també forçar les autoritats a respectar la llei vulnerada i les migrades disposicions sindicals que interessaven als treballadors.

Qüestions de la ramaderia catalana

PER a la pròxima tardor s'anuncia la celebració del II Congrés del Sindicat Nacional de Ramaders. Cal esperar que els debats hi seran impregnats de l'ambient de descontent existent en aquest sector de l'economia nacional i que hi seran recordats els acords quedats lletra morta de la VI Assemblea de Germandats pageses.

La perspectiva del Congrés ha d'incitar als ramaders a començar una tasca més assídua dintre dels sindicats, cooperatives i «hermandades», per a plantejar els problemes i qüestions més importants, per a elaborar resolucions que expressin llur voluntat i no la dels jerarques que no tenen res de ramaders.

El 7 de març d'enguany, «El Correo Catalán» publica un estudi sobre el rendiment del bestiar de les comarques de Girona. A aqueix estudi pertany el text següent:

«Una vedella que pesi 80 quilos en carn, venuda al preu actual de 49 pessetes quilò a l'escorxador, representa per al ramader unes 4.000 pessetes. Comprada acabant de néixer al preu de 1.000 pessetes, per a obtenir que pesi 120 quilos en viu, s'ha de mantenir durant un any o un any i mig a base de forratges i pinsos amb un cost aproximat de 2.500 pessetes. El total del cost puja així a 3.500 pessetes restant un marge de 500 pessetes de benefici. Si d'aquestes 500 pessetes en deduïm el treball, el desgats d'eines, el manteniment i conservació de les instal·lacions adequades, les iguals del veterinari, els interessos del capital invertit, les contribucions i els impostos... llavors, el mot benefici es pot substituir pel de pèrdues».

Ja la VI Assemblea va posar de relleu la gravetat del problema i es van reclamar mesures per a fer-hi front, entre les quals cal recordar les següents:

— Fixar preus mínims remuneradors, garantits pel Govern.

— Que el Servei Nacional del Blat suministri als ramaders els pinsos necessaris amb continuïtat i amb quantitats suficients que s'augmenti la reserva a l'agricultor de subproductes per als seus ramats.

— Que l'Estat afavoreixi el cultiu de forratges de secà, facilitant les llavors necessàries.

— Que s'ampliï la legislació de Crèdit agrícola, aplicant-la també a la ramaderia.

— Extensió a tot Espanya de les campanyes de sanejament i augment dels equips tècnics que funcionen actualment a les províncies.

Un any després d'haver-se adoptat aquests acords, encara no s'ha fet res per a intentar un començament d'aplicació. El problema, com indica «El Correo Catalán» segueix sense solució.

La conseqüència és l'alarmant disminució del volum total de bestiar de carn a Catalunya que, comparat amb el 1933, representa 335.000 caps en menys. Aquesta disminució correspon principalment a les economies ramaderes més modestes, víctimes propiciatòries dels organismes intermediaris monopolistes d'una part i, d'una altra, de l'absència d'una política nacional de pinsos i de forratges.

Amb un increment de població de varis centenars de milers d'habitants, el consum global de carn ha disminuït parado-

xalment en un cinc per cent als centres urbans i en un vint-i-cinc a trenta per cent en les regions cerealistes. Això fa que, tot i l'augment de població, el mercat presenti una certa saturació, aprofitada pels especuladors per a imposar preus baixos al ramader i vendre'l després al consumidor un quaranta o un cinquanta per cent més ca..

Una altra causa de la crisi de la ramaderia és la manca d'una política de forratges i pinsos. Amplies zones tradicionalment dedicades a la producció forratgera han estat transformades per altres cultius, disminuint la superfície exigida per les necessitats de la ramaderia i, en conseqüència, encarint aquells productes.

Les conseqüències es troben en una insuficient alimentació dels animals, la qual cosa fa més fàcil la propagació de les epidèmies del bestiar i, ensems, en la disminució del volum total de caps i en el pes de cada unitat.

Un dels caps del Sindicat Nacional de Ramaderia, en declaracions publicades en el setmanari «Hermandad», feia esment d'aquests problemes. Tot i no coincidir amb diversos punts de vista per ell expressats, tanmateix és important que registri el descens de la ramaderia provocat pels diferents criteris econòmics que regulen el cost de la producció i les taxes que directament o indirecta s'imposen als articles d'origen pequeri. Creiem que, si bé és certa la intervenció de tals criteris, aquests no són tan diferents, tot el contra-

ri; és la intervenció d'un sol criteri allò que, a través dels organismes monopolistes, fa prevaldre el gran capital financer en perjudici de les economies ramaderes.

El nivellament dels preus de cost de la producció i els de venda no es podrà aconseguir més que amb una lluita constant i decidida contra els «criteris monopolistes» limitant els privilegis dels grossos productors i dels intermediaris a llur servei, per tal que siguin revaloritzats els preus que es paguen al ramader i es redueixin els marges monopolistes excessius per a fer més assequible el consum a amplis sectors de la població.

L'extensió de les superfícies del cultiu forratger per a garantir el proveïment del país a preus raonables, és la solució més aconsellable per a evitar les importacions empre antieconòmiques i que afebleixen a rentabilitat del bestiar.

Les zones forratgeres del Pirineu català, i altres de Catalunya, amb recursos il·limitats per a subvenir a les necessitats locals, prengan llavors la fisionomia encoratjadora d'anys passats, en la mesura que els ramaders i els pagesos catalans sàpigam imposar amb llur acció dintre dels sindicats i de les «hermandades» les idees d'una política forratgera d'acord amb els interessos nacionals.

La propera reunió del II Congrés del Sindicat Nacional de Ramaders s'ha de preparar des d'ara.

La lluita nacional dels pobles àrabs ...

(ve de la pàg. 8)

tuació així creada al Mitjà Orient sense destacar-ne la gravetat que pot revestir per a la pau mundial. No hi cap dubte que la iniciativa militar anglo-americana amenaça tot aquesta regió d'una conflagració bèl·lica que podria fàcilment propagar-se arreu del món. Una vegada més ens trobem davant de la política dita del «bord de l'abim» que caracteritza la diplomàcia yanqui conduïda per Mister Dulles. I si bé hi han prou raons per a creure que aquesta nova aventura militar yanqui-anglesa ha d'acabar amb un fracàs com el de Suez, no és meys cert que l'afany aventurer de certs cercles imperialistes que voldrien imposar la seva llei de rapinya sota el xantatge de l'agressió i de la bomba atòmica són una seriosa amenaça que ha d'alertar els pobles i mantenir-los en guarda resolta contra els aventurers de la guerra mundial.

Pel que fa referència al nostre país país aquesta situació prenyada d'amenaçes contra la pau mundial l'afecta directament.

La política inqualificable del règim lliurant diversos punts del territori nacional per a l'establiment de bases militars de forces yanquis fa d'Espanya un dels centres neuràlgics militars d'una eventual conflagració. No és un secret per a ningú que les bases aèries de Torrejon i Valenzuela

estan ocupades per les forces que formen part de la XVI «Air Force» del S.A.C., de l'aviació estratègica nordamericana a la Mediterrània. En aquesta darrers dies, els veïns de certs barris de Madrid i de Saragossa han sentit el mugir inquietant dels bombarders de reacció B-47 que sortien d'aquestes bases per a assegurar el pont aeri amb la VI Flota yanqui en formació davant del Líbia. L'existència d'aquestes bases constitueixen de tota evidència un perill gravíssim per a Espanya, que, en el cas d'una extensió de la guerra, es trobaria exposada al foc de la terrible resposta dels adversaris de l'aviació yanqui basada en el nostre territori. Per si aquest perill eventual fos poc, les manifestacions recents d'un dels oficials de l'aviació estratègica yanqui anunciant que els bombarders B-47 basats a Torrejon «eren capaços de portar a llur bord un armament nuclear» i que gran part d'entre ells «es trobaven constantment en l'aire» són no solament la corroboració de que aquestes bases atreuen en cas de guerra l'inevitable resposta de l'adversari yanqui, sino que estableixen un altre perill no menys real i ja des d'ara: el d'un possible accident en temps de pau damunt del nostre territori.

El nostre poble, conscient de la gravetat d'aquests perills, ha de manifestar la seva oposició cada cop més determinada a aquesta follia política antinacional de cessió de bases neries per a les forces de l'aviació estratègica yanqui. I en allò que fa referència a les amenaces imperialistes contra els pobles àrabs ha de fer sentir la seva voluntat de que cessi l'agressió i de que sigui respectat llur dret imprescriptible a decidir dels seus propis destins.

LA LLUITA NACIONAL DELS POBLES ARABS I LES AMENACES IMPERIALISTES

U N dels fets trascendents de la nostra època és el profund i irreversible moviment de lluita per l'alliberament nacional que s'ha extès i creix en totes les regions encara sotmeses al jou colonial i imperialista. Amb justa raó, recents declaracions del moviment comunista internacional han destacat la importància immensa que aquesta lluita té pel desenvolupament democràtic mundial.

Les regions àrabs de la Mediterrània són avui un dels centres més importants d'aquest grandios impuls.

Molts dels pobles que les comprenen han aconseguit ja victòries esclatants. Els exemples de països com Egipte, Tunis, Síria, Marroc, que han reeixit, els uns sacudir-se el jou de les potències imperialistes, i els altres a imposar noves condicions que afavoreixen la seva marxa cap al complet alliberament nacional, són testimoni de la gran volada de la lluita per l'emancipació nacional, de l'abast de les victòries assolides i de l'afebliment succeït de les posicions que les grans potències colonials i imperialistes havien ocupat a encara ocupen en aquesta regió mundial.

Pot afirmar-se que el fracàs estrepitos de l'aventura militar del canal de Suez, constituït, no fa gaire, un tomb decisiu. La desfeta dels agresors imperialistes d'Egipte donà per clos en aquella regió, definitivament, tot un període històric caracteritzat per l'absoluta dominació de les potències colonials i anuncià el començ de l'ensulsiament progressiu de llur domini sobre els pobles àrabs.

Aquests esdeveniments han trobat un ressò extraordinari entre els pobles de la conca mediterrània. En tots aquests països les masses aspiren amb fermesa cada cop més resoluta a posar fi a la dominació imperialista sobre llurs països. S'aixequen per a desfer-se del jou de les potències i companyies estrangeres que s'apropien des de fa anys llurs riqueses naturals, i contra els titelles que els governen, instruments de l'opressió.

Aquests pobles han adquirit o estan adquirint plena consciència no sols de que cal acabar amb la dominació imperialista, sinó de que poden posar-hi fi.

L'existència del camp del socialisme, la força victoriosa del moviment antiimperialista són per a ells el més ferm recolzament.

Els esdeveniments d'aquestes darreres setmanes, al Libà primer i a l'Irak darrerament, són confirmació palesa del desenvolupament incontenible d'aquest corrent impetuós que aixeca les masses dels pobles àrabs i els porta cap a llur alliberament nacional.

Contra Chamun, conegut per la seva servitud incondicional envers les potències del colonialisme imperialista, les masses libaneses s'han aixecat en un grandios moviment de revolta. A l'Irak, el triomf del moviment d'emancipació nacional, amb la decisiva intervenció del l'exèrcit i el seu comandament, ha estat fulminant. La República hi ha estat proclamada, i els membres de la dinastia regnant, així com l'home dels imperialistes anglo-ianquis, Nuri Said, han conegut la fi que les masses en els grans moments d'explosió de la ràbia popular reserven als traidors odiats pels pobles. Heus ací, dit sigui de passada, un

motiu de sana reflexió per a altres dictadors no menys obstinats...

Es en aquestes condicions que s'ha produït la intervenció dels Estats Units i d'Anglaterra al Libà i Jordània.

Ha estat patent des del primer moment que aquesta barroera immixió militar dels imperialistes yanquis i anglesos en els afers interns d'aquests països ha aixecat un clam de repulsió no solament entre els pobles de tot el món, sinó igualment entre amplis cercles internacionals, oficials o no, que per raons diverses no deixen de manifestar d'una o altra forma llur desaprobació. El fet que aquesta intervenció s'hagi produït sota el fallaciós

pretext d'oposar-se a hom no sap quines intervencions exteriors, pocs dies després que una comissió de l'O.N.U. enviada al Libà hagués establert el caràcter mentider de tals afirmacions, no ha fet més que subratllar, si calgués, el caràcter cínic d'aquesta intervenció imperialista.

El desembarc dels «marines» yanquis i dels paracaigudistes anglesos d'una banda, de l'altra el reconeixement de la nova República de l'Irak per la U.R.S.S. i altres països, situa una vegada més davant dels pobles àrabs quins són els seus enemics i quins els seus amics.

Es evident que no pot evocar-se la si-
(passa a la pàg. 7)

Declaració del P. C. d'Espanya sobre els esdeveniments del Mitjà Orient

U NA altra vegada el perill de guerra s'alça davant dels pobles del món. I altra vegada, com en 1950 a Corea, com en 1956 a Egipte, allò que suscita aqueix perill és la intervenció armada de l'imperialisme en els afers interns de països sobirans. Violant el dret d'autodeterminació dels pobles i les normes més elementals del dret internacional, vulnerant els principis de la Carta de les Nacions Unides i menyspreant cínicament les conclusions dels observadors oficials de l'O.N.U. en el Libà, els Estats Units i la Gran Bretanya han desembarcat forces militars al Libà i a Jordània, creant així una situació explosiva a tot el Mitjà Orient, plen ade greus amenaces per a la pau mundial.

Cap argúcia jurídica no pot amagar el fet que els imperialistes anglo-saxons intervenen militarment en els països àrabs de l'Orient mitjà per tal de defensar els interessos rapassos dels grans consorcis petrolífers capitalistes, per tal d'oposar-se al moviment d'alliberament nacional d'aqueixos pobles.

En aquestes circumstàncies, els perills que planen sobre el poble espanyol són particularment greus. Efectivament, en virtut dels pactes militars establerts per la Dictadura del general Franco a l'esquena del nostre poble i en contra dels interessos nacionals, les bases estratègiques de l'imperialisme yanqui en el nostre país són utilitzades aquests dies com una peça essencial del dispositiu d'agressió que els Estats Units han posat en marxa. Des de Torreión de Ardoz, tan pròxim de la capital d'Espanya, on segons les declaracions d'un potentveu de la XVI Flota Aèria nord-americana es troben dipòsits de bombes atòmiques i d'hidroaen, els avions de transport i de bombardeig yanquis despeguen cap a l'Orient Mitjà. Això vol dir que sense estar en joc interessos nacionals, sense que la Nació espanyola intervingui en decisions que l'atanven en tot primer lloc, el nostre país es pot veure implicat en una guerra mundial. El que ens ha conduït a aquesta situació és la criminal política d'enalienament de la sobirania nacional, practicada pel general Franco a canvi d'un recolzament de l'im-

perialisme nord-americà al seu règim dictatorial, repudiat per la immensa majoria del poble espanyol.

Però tal com va succeir en 1956 amb motiu de l'agressió a Egipte també avui cal salvar la pau. Els pobles del món enter estan amb els pobles àrabs de l'Orient Mitjà, aïçats en defensa de llur independència nacional. Amb ells està el poderós camp de la pau i del socialisme, apinyat en torn de la Unió Soviètica, la immensa força del qual, material i moral, diplomàtica i militar, constitueix la més sòlida barrera davant dels bel·licistes anglo-americans.

En aquesta nova batalla per la Pau, que els pobles del món es veuen obligats a lluitar aquests dies contra l'imperialisme anglo-saxó, el poble espanyol hi ha de desempenyar una gran missió. Es necessari, i és possible, que s'alci la protesta popular i nacional contra la utilització de les bases yanquis del nostre país per a l'agressió als països de l'Orient Mitjà i per a la preparació d'una guerra mundial. Cal, i és possible, que s'expressi la voluntat pacífica del nostre poble de retorn a la tradició política de neutralitat espanyola contra l'enalienament de la sobirania nacional practicada per la camarilla dictatorial del general Franco. I poden i han de coincidir en aquesta acció totes les forces d'oposició d'esquerra i de dreta, tots els grups socials i polítics que posin els interessos de la Nació i de la pau per damunt dels interessos d'una oligarquia entregada a l'imperialisme estranger.

En aquestes condicions, el Partit Comunista d'Espanya s'adreça a les elementals forces polítiques de signe diferent: s'adreça als patriotes militars cridant-los a manifestar, davant de la gravetat del moment actual, i valent-se de totes les formes possibles, la voluntat unànime de pau del nostre poble. el seu desig d'oposar-se a la utilització agressiva de les bases nord-americanes a Espanya, que tants greus perills comporta per al nostre país.

18 de juliol del 1958.

El Buró Polític del C.C. del Partit Comunista d'Espanya